

OBČASNÍK SPUSA

LISTOPAD 2014

číslo 11.

SPOLEČNOST PŘÁTEL USA – THE SOCIETY OF FRIENDS OF THE USA
ČESKO-AMERICKÝ KLUB – THE CZECH-AMERICAN CLUB
POBOČKA PRAHA – hlavní město

Díky laskavosti našeho Vzdělávacího střediska pokračuje **výuka angličtiny**, nyní však každý pátek od 14 do 15ti hodin. Pak někdy následuje **kulturní program** s přátelským posezením. Program bývá oznámen samostatně. Těšíme se na Vaši účast.

Navy SEALs, oficiálně **United States Navy's Sea, Air, and Land Teams** (česky *Námořní, vzdušné a pozemní týmy Námořnictva Spojených států amerických*), jsou primární vojenský útvar zvláštních sil Námořnictva Spojených států amerických spadající pod Velitelství zvláštní námořní bojové činnosti (*NAVSPECWARCOM; Naval Special Warfare Command*).

Výcvik nových příslušníků je psychicky i fyzicky velmi náročný a je považován za jeden z nejnáročnějších vůbec. Může trvat až 30 měsíců, než člen SEALs dosáhne potřebné fyzické kondice a osvojí si veškeré nezbytné znalosti nutné k jeho nasazení do skutečné bojové mise. Přibližně 75 % zájemců o zařazení k této jednotce proto vzdá výcvik ještě před jeho dokončením.

Jeden ze znaků Navy SEALs

Země: Spojené státy americké
Existence: 25. května 1961 do současnosti
Typ: Útvar zvláštních sil U.S.Navy
Velikost: asi 2 400
Motto: „The Only Easy Day Was Yesterday“
„Snadný den byl včera!“

Navy SEALs, oficiálně **United States Navy's Sea, Air, and Land Teams**

Protidrokové operace jednotek Navy SEALs

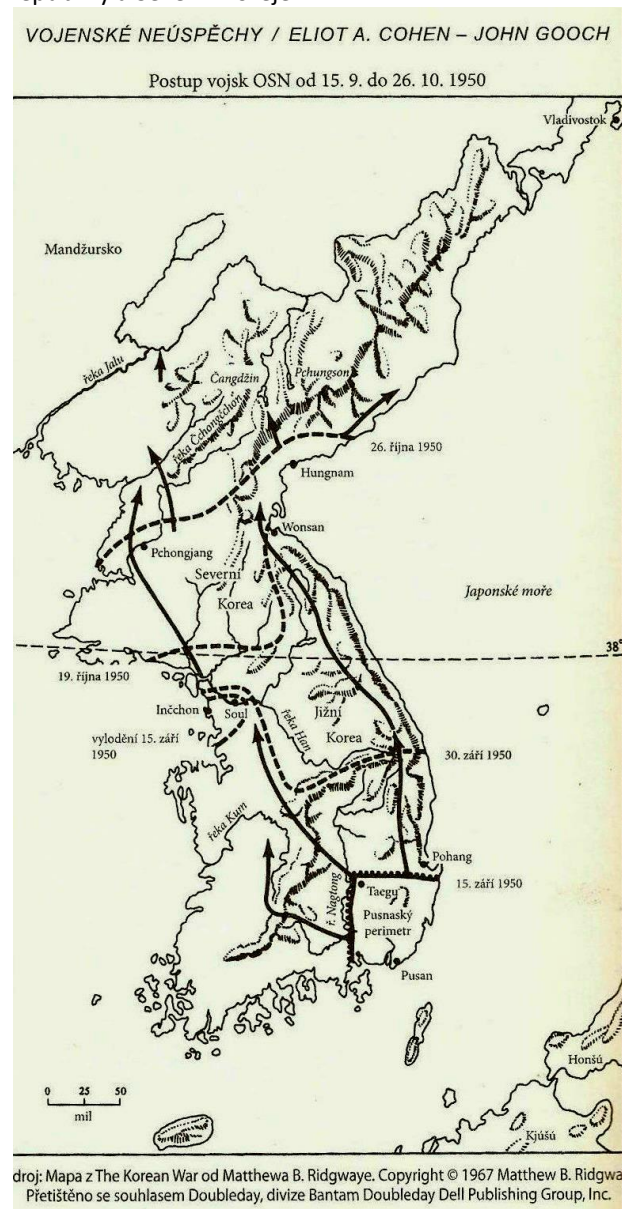
Akronym SEALs je odvozen z anglických slov **SEa, Air a Land**, která vyjadřují všestrannost a schopnost těchto jednotek provádět za jakýchkoli podmínek vysoce specializované vojenské operace na moři, ve vzduchu i na zemi. V neustávající válce s terorismem jsou tyto jednotky využívány především pro cílené vojenské zásahy a speciální průzkum na nepřátelském území, a dále pro záchranu rukojmích s využitím nekonvenčních metod boje.

Korejská válka byl válečný konflikt, který probíhal od 25. června 1950 do 27. července 1953 mezi Jižní Koreou podporovanou OSN a Korejskou lidově demokratickou republikou podporovanou později Čínskou lidovou republikou. Bylo to důsledkem politického rozdělení Koreje podle dohod vítězných Spojenců v závěru tichomořské fáze druhé světové války. Po porážce Japonska v druhé světové válce roku 1945 byl poloostrov pod americkým dohledem rozdělen podle 38. rovnoběžky na jižní část okupovanou Američany a severní část okupovanou Sověty.

V důsledku selhání svobodných voleb v obou částech poloostrova v roce 1948 se vzájemné odcizení obou částí poloostrova prohloubilo. Na severu byl ustanoven komunistický režim vedený Kim Ir-senem, zatímco na jihu byl ustanoven formálně demokratický režim. Napětí mezi oběma vládami se postupně zhoršovalo. Pak dne 25. června 1950 vznikl otevřený konflikt vpádem asi deseti severokorejských divízi do Jižní Koreje. V roce 1950 Sovětský svaz bojkotoval zasedání Rady bezpečnosti OSN na protest proti zastoupení Kuomintangu - vlády Čínské republiky na Tchaj-wanu v této instituci. Absence Sovětského svazu v Radě bezpečnosti umožnila Spojeným státům prosadit rezoluci Rady bezpečnosti, která schválila vojenskou intervenci v Koreji.

Koncem června 1950 přistály jednotky US armády v Koreji, aby podpořily nedostatečně vyzbrojenou armádu Korejské republiky. Osmá armáda USA zaplatila ve velmi krátké době vysokou cenu za pomoc jihokorejské armádě. Jejich 24. pěší divize se 22. června vrátila po dvou týdnech bojů z frontové linie oslabená téměř o třetinu původního stavu. Začátkem srpna US jednotky společně se svým jihokorejským spojencem držely perimetr asi 120 krát 60 kilometrů kolem jihokorejského přístavu Pusan. V té době se však již jednalo o jednotky OSN. Pod vrchním vedením generála Douglase MacArthura se situace v září postupně zlepšovala.

Osmá armáda s jednotkami OSN držela pusanský perimetr, ale X. sbor v čele s 1. divizí námořní pěchoty se připravoval obejít nepřítele po křídle. MacArthur, nehlédě na výhrady Spojeného výboru náčelníků štábů a většiny podřízených, vyslal 15. září tuto armádu k Inčchon, tj. vysoko na západním pobřeží Koreje. Tento odvážný manévr byl úspěšný. Vojáci OSN v síle asi 70.000 mužů vč. 1. divize námořní pěchoty a 7. pěší divize a dále s podpůrnými jednotkami i jihokorejské námořní pěchoty se uchytili v hlubokém nepřátelském týlu. Pak společně s jižní částí armád OSN podnikly zdařilý útok a 27. září se spojili blízko Osanu v Jižní Koreji. Následně pokračovalo vytlačování komunistických vojsk na sever za 38. rovnoběžku až téměř k hranici s Čínskou lidovou republikou na řece Jalu. Na tuto situaci reagovala Čínská lidová republika vstupem do konfliktu na straně Severokorejců. Čínské jednotky vytlačily síly OSN zpět za 38. rovnoběžku. V červenci 1951 se původně dynamické boje změnilly ve statickou zákopovou válku kolem 38. rovnoběžky. Boje skončily až 27. července 1953, kdy byla podepsána dohoda o příměří, která obnovila hranici kolem 38. rovnoběžky a vytvořila Korejské demilitarizované pásmo. Sovětský svaz po celou válku výrazně materiálně podporoval armády Čínské lidové republiky a Severní Koreje.

Zajímavá kniha Vojenské neúspěchy—anatomie selhání ve válce, Eliot A. Cohen – John Gooch se obšírně zajímá o porážku americké 8. armády v Koreji v období listopadu a prosince 1950 s tím, že se věnovala malá pozornost varování z nově vytvořené Čínské lidové republiky. Tam se totiž nehodlali smířit s postupem jednotek OSN na sever k pohraniční řece Jalu. Stále postupovali na sever, i když měli potíže se Sověty řízeným zaminováním přístavu Wonsan. Od 25. října do 6. listopadu to byla tzv. první fáze čínské ofenzivy. Číňané udeřili a způsobili vojskům OSN vysoké ztráty, ale pak se stáhli. Pak ale udeřili v noci z 26. na 27. listopadu 1950. Poprvé od bitvy v Ardenách v prosinci 1944 hovořila oficiální hlášení o celých divizích jako „boje neschopných“. Jednotky OSN vč. amerických a jihokorejských začaly ustupovat za hrozných povětrnostních podmínek, které měly podobu sibiřské zimy. Jednotky OSN až na jaře 1951 osvobodily Soul a objevila se vyhlídka vytlačení čínských jednotek. Americké vedení nedokázalo předvídat možné chování nepřítele, což se v závěru projevilo konfliktem mezi MacArthurem a prezidentem Trumanem a jeho uvolněním z velitelské pozice. Instrukce od Spojeného výboru náčelníků štábů poslané MacArthurovi dávaly najevo, že hodnotí situaci podobně jako CIA. Nařídili MacArthurovi, aby nebombardoval cíle v osmikilometrovém pásmu u mandžuských hranic a upustil od vysílání vojsk OSN k Jalu. Spojený výbor náčelníků štábů své úvahy sdělil i ministru obrany Marshallovi s argumentací, že ačkoliv neznají čínské cíle, ta nejlogičtější je ochrana hranic na Jalu. Tyto úvahy však nebyly jednoznačné. Nicméně úspěšnost americké obrany při čínském útoku byly různé. Uspěla např. 1. divize námořní pěchoty u chosinské přehrady na rozdíl od 2. pěší divize u Kunu-ri. Ta první v síle asi 25.000 mužů (sotva šestina US armády v Koreji a dvacetina všech sil OSN) vyradila téměř třetinu všech čínských vojsk v Koreji. Druhá utrpěla 30%

ztráty a prakticky přišla o veškerou svoji techniku. Nyní se dokonce předpokládá, že bylo chybou postupovat daleko přes 38. rovnoběžku. V té době tam bylo 153.000 amerických vojáků, 25.000 námořních pěšáků, 20.000 spojeneckých vojáků (vč. 11.000 Britů a 5.000 Turků) a asi 224.000 jihokorejských vojáků, tj. celkem více než 422.000 vojáků, kteří byli podporováni silným letectvem. Číňané byli sice početní, ale tehdy neměli potřebnou těžší vojenskou techniku.

Vaše příspěvky do našeho Občasníku uvítáme. Za pražskou pobočku Petr Jílek